

Търново, и намыслихъ вѣче да сѣ мѣнижъ, но и това, чи сѣакогишъ въ сѣтата ми, на започваніето на кой да е разговоръ, бѣше: „да видѣ момичето,“ и желаніето ми сѣ изпълни днесъ.

Съ растъпано сърдце вѣче, и сѣдръженъ отъ господарѣ си, отпавихъмы сѣ къмъ къщата на момичето и като сѣкій единъ младъ на сѣка минѣта изъ пѣтѣ си на воображавахъ сѣхъ хиляды прилики, до като най сѣтнѣ додохъмы. Съ първото ми влизаніе сѣкогишъ поглѣда ми бѣше на самъ на татакъ сѣ нестѣрпимостъ да на видѣ. Сега — вѣтнахъмы къщѣнитѣ врата, и що да видишъ! челѣкъ отъ тежка болѣстъ простренъ въ сѣбѣзъ одамата, и отъ когото неможеше да сѣ разсмѣи дрѣго нищо, освѣнь едни непѣтрѣбны дѣмы конто излизаха отъ сѣтата мѣ, когото като любопитенъ да сѣзнамъ кой, сѣзрѣхъ добръ че е жена.

Споредъ обичаѣтъ който е почти въ сѣкій единъ градъ слѣдъ заповѣданіето ны да сѣднемъ и не слѣдъ много разговоры, глѣдамъ единъ женскій родъ сир. момиче по моето мнѣніе, донесе сладко да ны почерпе, и който родъ не вѣрно сѣзнахъ че е той за когото желѣвахъ да сѣ мѣнижъ. Яко и да останахъ неблагодаренъ отъ поглѣда на физиогноміѣта ѣ, и коѣто сѣ представѣше не дрѣго освѣнь жена отъ среднѣ пора и коѣто сѣки единъ челѣкъ можеше каза че е жена а не момиче, но отъ дрѣга страна като не ме допрошѣваше чѣстъта ми що то да попитахъ каква е тази работа, за всѣакоги ос-